

РАЗНИЦИ МЕ

ТАХЕРЕ МАФИ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Unravel Me*
Copyright © 2013 by Tahereh Mafi
All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Ваня Петкова
Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фрицьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023
Втора допечатка

Общ тираж: 4200 бр.
ISBN 978-954-27-1444-6

На майка ми. Най-добрият човек, когото познавам.

ПЪРВА ГЛАВА

Днес светът може да е слънчев.

Грамадната жълта топка може да се разтича в облаците като жълтък, преливайки се в лазурното небе, грейнала от студена надежда и фалшиви обещания за свидни спомени, истински семейства, обилни закуски, купчини палачинки, полети с кле-нов сироп, поставени в чинии от един вече несъществуващ свят.

А може би не.

Може би денят е свъсен и влажен, вятърът фучи свирепо, жулейки кожата по кокалчетата дори на силни мъжки ръце. Може би вали сняг, може би вали дъжд, знам ли... може би има поледица удря градушка урагани се усукват в торнадо и земята се тресе разцепва се... отваряйки място за грешките ни.

Няма как да знам.

Вече не разполагам с прозорец. Нито с изглед. Температурата на кръвта ми е един милион градуса под нулата и съм погребана на 15 метра под земята в тренировъчната зала, превърнала се в мой втори дом напоследък. Всеки божи ден, вирайки се в четирите ѝ стени, си напомням *не съм в плен не съм в плен не съм в плен*, но понякога старите страхове се стичат по кожата ми и като че ли не мога да се измъкна от клаустрофобията, сграбчила гърлото ми.

Дадох толкова много обещания с пристигането си тук.

Сега обаче губя увереност. Обзема ме тревога. Съзнанието ми вече е предател, защото мислите ми изпълзват от леглото всяка сутрин с трескави очи и потни длани и истеричен кикот в гърдите ми, вграден в гърдите ми, заплашващ да изригне през гърдите ми... и напрежението ме стяга и стяга... и *стяга*.

Животът тук не е такъв, какъвто очаквах.

Новият ми свят е гравирен в пушечен метал, инкрустиран в сребро, удавен в миризмите на камък и стомана. Въздухът е леден, тепихите са оранжеви; светлината от лампите трепка, ключовете им пиукат, електронни и електрически, неоново ярки. Тук е същински кошер, кошер от тела, кошер от шепоти и кръсъци, препускащи крака и умислени стъпки. Ако се заслушам, чувам как работят мозъци, чела се сбърчват, пръсти тупкат по брадички и устни и свъсени вежди. Идеи се носят по джобове, хрумвания стърчат по върховете на всички езици; очи се присвиват в дълбок размисъл, в старателно планиране, към което се очаква да проявя интерес.

Но у мен нищо не работи и всичките ми части са повредени.

Трябвало да овладее Енергията си, разправя Касъл. Талантите на всички ни представляват различни видове Енергия. Материята не се създава, нито се унищожава, разправя той, и когато светът ни се промени, Енергията се промени с него. Способностите ни произхождат от вселената, от друга материя, от други Енергии. Не сме аномалии. Ние сме неизбежна последица от гротескната ни експлоатация на планетата Земя. Енергията ни идвала отнякъде, разправя той. А това „някъде“ се намирало сред хаоса покрай нас.

Има логика. Спомням си как изглеждаше светът, когато го напуснах.

Спомням си разлютеното небе и поредицата от залези, срутвачи се под луната. Спомням си нацепената земя и бодливите храсталаци, и някогашната зеленина, опасно клоняща към кафявата гама. Мисля за негодната за пиене вода и нелетящите птици, за това как човешката цивилизация е принизена до съществуване в бетонни постройки, пръснати по останките от опустошената ни земя.

Планетата ни е счупена кост, незараснала правилно, стотици късчета кристал, залепени едно за друго. Бяхме разбити на парчета и сглобени отново, принудени всеки божи ден да се преструваме, че водим нормален живот. Но всичко това е

лъжа, мръсна лъжа; всички хора места неща и идеи са лъжа...

Аз не водя нормален живот.

Аз съм просто последица от катастрофа.

2 седмици се свлякоха в канавката, изоставени, забравени вече. От 2 седмици съм тук, 2 седмици се подвизавам върху пласт яйчени черупки и се питам кога ли нещо ще се случува, кога ли ще ступя нещо, кога ли всичко ще рухне в краката ми. Минаха 2 седмици, в които уж трябваше да се почувствам пощастлива, по-здрава, по-отпочинала, по-спокойна в това убежище. Вместо това се тревожа какво ли ще се случи, ~~когато~~ ако се проваля, ако обучението ми не потръгне, ако ~~на~~ нарочно случайно нараня някого.

Готвим се за кървава война.

Затова се обучавам. Всички се подготвяме за погром над Уорнър и антуража му. За победа битка по битка. За да покажем на хората по света, че още има надежда – че не е нужно да изпълняват безропотно нарежданията на Възобновителите и да се превръщат в роби на режим, целящ да ги експлоатира в името на властта. Съгласих се да участвам в тази борба. Да воювам за общата кауза. Да впрегна силата си против собствените си убеждения. Но мисълта да посегна на друго човешко същество връща в съзнанието ми цял куп спомени, чувства, прилив на мощ, каквато изпитвам само когато докосна кожа, уязвима при допир с моята. Бурно възприятие за непобедимост; мъчителна еуфория; енергийна вълна, обливаща всяка поразителност на тялото ми. Не знам какво може да ми причини. Не знам доколко мога да се доверя на способността си да извличам удоволствие от нечия болка.

Знам единствено, че последните думи на Уорнър са заклепени в гърдите ми и не мога да изкашля студената бучка или истината, раздираща гърлото ми.

Адам няма представа, че Уорнър може да ме докосва.

На никого не казах.

Уорнър уж трябваше да е мъртъв. Уорнър уж трябваше да е мъртъв, защото уж го бях застреляла, но никой не ме беше пре-

дупредил, че трябва да се науча да използвам пистолет, така че
навярно идваше насам.

Идваше да се бие.

За мен.

ВТОРА ГЛАВА

Отривисто почукване и вратата се отваря със замах.

– А, госпожице Ферърс. Не знам какво очаквате да постигнете свита в ъгъла. – Ведрата усмивка на Касъл влиза в стаята преди него.

Вдишвам напрегнато и опитвам да вдигна поглед към Касъл, но не мога. Вместо това проронвам някакво извинение и слушам жалкото звучене на думите си в просторната зала. Усещам как разтрепераните ми пръсти се вкопчват в един от дебелите омекотени тепихи, постлани по пода, и се замислям, че не съм постигнала нищо от пристигането си тук. Унизително е, толкова унизително да разочаровам един от малкото хора, проявили добрина към мен.

Касъл застава точно пред мен и изчаква търпеливо да вдигна поглед към него.

– Няма нужда да се извинявате – казва той. Пронизителните му, бистри кафяви очи и приветлива усмивка те карат да забравиш, че пред теб стои водачът на Пункт Омега. Водачът на цялото подземно движение, отдадено на борба срещу Възобновителите. Гласът му е твърде ласкав, твърде мил, което като че ли влошава нещата. ~~Нонякога ми се ще просто да ми се развика.~~ – Но – продължава той – наистина трябва да се научите да контролирате Енергията си, госпожице Ферърс.

Пауза.

Крачка встрани.

Отпуска ръце върху купчината тухли, които трябваше да разбия. Преструва се, че не забелязва червенията около очите ми и металните тръби, които запратих в другия край на стаята.

Погледът му умишлено избягва кървавите петна по дървените дъски от едната ми страна; не ме пита защо юмруците ми са толкова стиснати и дали не съм се контузила отново. Килва глава в моя посока, но очите му си избират точка зад мен, а гласът му е внимателен.

– Съзнавам, че ви е трудно – казва той. – Но трябва да се научите. Налага се. Животът ви ще зависи от това.

Преглъщам толкова силно, че звукът отеква в пропастта между нас. Кимвам, отпускам гръб на стената, приветствам студенината на тухлите и болезнения им натиск по гръбнака ми. Притискам колене до гърдите си и усещам как стъпалата ми се вдълбават в мекия тепих. Чувствам съзлите толкова близо, че всеки момент мога да изкрещя.

– Просто не знам как – отвърщам най-накрая. – Нищо не ми е ясно. Не знам дори какво се очаква от мен. – Вторачвам се в тавана и мигам мигам мигам. Усещам очите си лъснали, влажни. – Не знам как да постигна онова, което искате от мен.

– Тогава трябва да се замислите – казва Касъл без обезсърчение. Вдига една захвърлена метална тръба. Претегля я в дланта си. – Трябва да намерите взаимозависимостите между скорошните събития. Какво точно стана, когато пробихте бетонната стена в стаята за мъчения на Уорнър, когато врязахте юмрук в стоманената врата, за да спасите господин Кент? Каква е причината да реагирате така феноменално в тези два случая? – Той сяда на метър-два от мен. Побутва тръбата. – Трябва да анализирате уменията си, госпожице Ферърс. Да се съсредоточите.

Да се съсредоточите.

Тези три думички се оказват достатъчни, за да ми призлее. Като че ли всички искат от мен да се съсредоточа. Първо Уорнър искаше да се съсредоточа, а сега и Касъл иска да се съсредоточа.

Никога не се е получавало.

Дълбоката тъжна въздишка на Касъл ме връща към настоящето. Той става на крака. Заглажда с длани единственото си тъмносино сако и мярвам символа омега, избродиран в среб-

ристо на гърба му. Небрежна ръка докосва крайчеца на конската му опашка, винаги връзва растите си в спретнат възел на тила си.

– Сама си оказвате съпротива – казва той, но с нежен глас. – Май е най-разумно да поработите с някой друг за разнообразие. Може би един партньор би ви помогнал да намерите връзката между тези две събития.

Раменете ми се сковават от изненада.

– Нали уж казахте, че трябвало да работя сама?

Той примижва, взирайки се в пространството отвъд мен. Почесва се под ухото, пхва другата си ръка в джоба.

– Всъщност не държах да работите сама – казва той. – Само че никой не прояви желание да ви партнира.

1, после 2, после 15 камъка се сгромолясват в стомаха ми. Няколко засядат в трахеята ми. Не знам защо вдишвам рязко, защо съм толкова учудена. Не би трябвало. Не всички са като Адам.

Малко хора могат да ме докосват, без да пострадат. Никой друг освен Адам не ме е докосвал с удоволствие. ~~Никой, освен Уорнър~~. Но колкото и да иска, Адам не може да тренира с мен. Ангажиран е с други неща.

Неща, за които никой не ми казва нищо.

Но Касъл се вира в мен с надежда в очите, с великодушие, без всякаква представа колко са ме наранили последните му думи. Защото макар да знам истината, винаги ме боли да я чуя с ушите си. Боли ме, като се сетя, че дори сега да живея под един топъл купол с Адам, останалата част от света ме вижда като заплата. Като чудовище. Като изчадие.

~~Уорнър беше прав. Където и да отида, май не мога да избягам от това.~~

– Ще ми се да разполагам с повече време – казва ми Касъл. – Но пък Кенджи най-сетне се освободи, успяхме да преустроим графика му и той каза, че на драго сърце би работил с вас. – Моментно колебание. – Стига вие да сте съгласна, разбира се.

Кенджи.

Иде ми да прихна в смях. Хич не се учудвам, че тъкмо Кенджи е единственият човек, готов да поеме този риск. Веднъж го нараних. Неволно. Но двамата не сме прекарвали много време заедно, откакто ни доведе в базата на Пункт Омега. Сякаш просто бе вършил работата си, бе изпълнявал мисия, а след успешното ѝ завършване просто се беше върнал към стария си живот. Очевидно Кенджи е важна фигура тук. Има си милион задачи. Милион отговорности. Хората като че ли го харесват, уважават го дори.

Чудя се дали познават дотегливия, вулгарен Кенджи, с когото аз се запознах.

– Защо не – казвам на Касъл, опитвайки да се усмихна за пръв път, откакто бе дошъл. – Звучи чудесно.

Той става. Очите му са грейнали, ентузиазирани, удовлетворени.

– Прекрасно. Ще ви уредя среща на закуска утре. Можете да закусите заедно и после да дойдете насам.

– О, но аз обикновено...

– Знам. – Прекъсва ме Касъл. Сега усмивката му е стегната тънка линия, челото му е сбърчено от тревога. – Обичате да се храните в компанията на господин Кент. Знам. Но не прекарвайте почти никакво време с останалите, госпожице Ферърс, а ако възнамерявате да се задържите тук, ще трябва да започнете да ни се доверявате. Хората от Пункт Омега имат близка връзка с Кенджи. Той може да е гарантът ви. Ако всички ви виждат заедно, ще се чувстват по-спокойно във ваше присъствие. А това ще ви помогне да се приспособите към средата.

Горещина изпръсква лицето ми като вряло олио, стряскам се, усещам как пръстите ми потрепват, търся къде да скрия погледа си, преструвам се, че не чувствам болката, закотвена в гърдите ми. Налага ми се да преглътна 3 пъти, преди да отвърна.

– Те... те се страхуват от мен – казвам му със заглъхващ шепот. – Аз не... не искам да притеснявам никого. Не съм искала да им се натрапвам...

Касъл изпуска дълга, шумна въздишка. Свежда поглед, вди-

га го, почесва мекото местенце под брадичката си.

– Страхуват се – отвръща накрая – само защото не ви познават. Ако просто се постараете малко повече... ако опитате да ги опознаете... – Той млъква. Свъсва вежди. – Госпожице Ферърс, тук сте от две седмици, а не говорите дори със съквартирантите си.

– Но това не е защото... Мисля, че са прекрасни...

– Но продължавате да ги игнорирате? Не прекарвате никакво време с тях? Защо?

~~Защото никога досега не съм имала приятелки. Защото се опасявам, че ще объркам нещо, ще кажа не каквото трябва, и накрая ще ме намразят като всички останали момичета, които някога съм срещала. А са ми толкова симпатични, че неизбежното им отчуждение ще е още по-болезнено.~~

Не продумвам.

Касъл поклаща глава.

– Справихте се толкова добре през първия си ден тук. Държахте се почти *приятелски* с Брендън. Не проумявам какво се е случило – продължава Касъл. – Мислех, че животът тук ще ви допадне.

Брендън. Кльошавото момче с платиненоруса коса и електрически ток във вените. Спомням си го. Беше мил с мен.

– Харесвам Брендън – казвам озадачено на Касъл. – Да не ми е сърдит?

– *Сърдит?* – Касъл поклаща глава, смеейки се на глас. Не отговаря на въпроса ми. – Не ви разбирам, госпожице Ферърс. Опитих да проявя търпение спрямо вас, да ви дам нужното време, но да си призная, доста съм объркан. Бяхте толкова различна през първия си ден тук. Вълнувахте се! Но мина едва седмица, а вече сте напълно затворена в себе си. Дори не поглеждате хората, с които се разминавате по коридора. Защо страните от разговорите? От приятелството?

Да.

Нужен ми беше 1 ден да се настая. 1 ден да огледам наоколо. 1 ден да се развълнувам от изгледа за различен живот и 1

ден всички останали да научат коя съм и какво съм направила.

Касъл не казва нищо за това, че майките отдръпват децата си от мен, като ме срещнат по коридора. Не споменава враждебните погледи и неприветливите думи, които понасям още от деня на пристигането си. Не подхваща темата за децата, предупредени да стоят настрана от мен, и за шепата възрастни хора, преценяващи ме с изпитателни погледи. Мога само да гадая какво са подочули, откъде са научили за мен.

Джулиет.

Момиче със смъртоносен допир, изсмукващ силата и енергията на топлокръвни човешки същества, докато не ги превърне в безжизнени, парализирани трупове, хъхрещи на пода. Момиче, прекарало по-голямата част от живота си по болници и центрове за малолетни престъпници, момиче, прогонено от собствените си родители, освидетелствано като невменяемо и осъдено на изолация в психодиспансер, където дори плъховете се бояха да живеят.

Момиче.

Толкова гладно за чужда енергия, че бе убило малко детенце. Изтезавало невръстно човешко същество. Повалило възрастен мъж на колене. А няма дори благоприличието да се самоубие.

Всичко това е истина.

Затова поглеждам към Касъл с червени петна по бузите и неизречени букви върху устните, с очи, отказващи да разкрият тайната си.

Той въздъхва.

Понечва да каже нещо. Опитва да проговори, но тогава обхожда с поглед лицето ми и размисля. Просто кимва отрисиво, поема си дълбока глътка въздух, потупва часовника си с пръст и казва:

– Три часа до изгасяване на лампите – и се обръща да си върви.

После спира до вратата.

– Госпожице Ферърс – казва внезапно, тихо, без да се обръща. – Избрахте да останете при нас, да се борите за каузата ни,

да станете член на Пункт Омега. – Пауза. – Помощта ви ще ни е нужна. А се опасявам, че времето ни изтича.

Изпращам го с поглед.

Слушам как отдалечаващите му се стъпки отекуват заедно с последните му думи и облягам глава на стената зад себе си. Затварям очи, скривайки тавана от погледа си. Гласът му, сериозен, трезв, звънти в ушите ми.

Времето ни изтича, казва той.

Сякаш времето е нещо, което може да изтече, сякаш се измерва в купи, връчени ни с раждането, и ако ядем прекалено много или прекалено бързо, или точно преди да скочим във водата, можем да загубим времето си, да го пропилием, да го погълнем докрай, да го изчерпаме.

Само че времето е отвъд пределите на ограничения ни разум. То е безкрайно, съществува извън нас, не можем нито да го изчерпаме, нито да загубим представа за него, нито да го задържим. Времето продължава напред дори без нас.

Имаме достатъчно време, трябваше да каже Касъл. Разполагаме с цялото време на света, това трябваше да ми каже. Но не го направи, защото държеше да подчертае... тик-так, че времето ни... тик-так... се изменя. Втурва се напред в съвършено нова посока, забива се с пълна сила в нещо друго

тик

тик

тик

тик

тик

наближава

време за война.